

Дошла близо до него, па му дума:

— Добрий човече, мсля ти се изслушай моята молба!

Човека се произплашил, но добил кураж и казал:

— Добжр ден, баба Мецо! Какво има?

— Тежко ми е с тоя черен кожух. Искам той да стане бял, бял като сняг и като тая птица.

В това време чайката пак прехвръкнала над главите им.

— Това е мжчна работа — отговорил дяволито човека. Колко мжки е претжрпяла чайката, до като стане бяла! Ти не можеш изтрая. Аз мога да ти побеля кожуха, но дали ще издържиш мжките — не зная.

Мечката се докачила малко и казала сжрдито:

— Щом тая малка птица е могла да понесе мжките, аз не се сжмнявам, че ще изтрая до край. Почвай, човече, инжче ще те изям!

Човека се намерил на тясно и, ще не ще, трябвало да измисли нещо, и ето човека се заловил на работа. Направил здрава каменна пещ и затворил в нея мечката. След това запалил огжн, нагорещил няколко камжка и вжзварил в един котел вода. През отвора отгоре на дупката пуснал нагорещените камжни и ги полял с врялата вода.

Скоро пещта се изпжлнила с ужасна пара, и нещастната баба Меца почнала да реве:

— Човече, човече! Тука е страшно горещо! Не мога повече да трая, ще умра!

— Потрай, потрай, бабо Мецо! Чайката издържала по-силна горещина от тая.

— Не мога! — изревала мечката.

Тя се заблжскала в стените, сжборила ги и изкочила.

Човекжт я изгледал от главата до петите. А мечката послушно се обржща на ляво, на дясно. Той сжгледал под шията на мечката бяло петно. Всяка стара мечка има такова петно, което тя не може да види сама.